

Zarzuty i główne argumenty

W odwołaniu Lidl Stiftung & Co. KG podnosi trzy zarzuty przeciwko zaskarżonemu wyrokowi:

- 1) naruszenie art. 42 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 207/2009⁽¹⁾ i zasady 22 ust. 3 i 4 rozporządzenia nr 2868/95⁽²⁾ w związku z art. 15 rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ Sąd dokonał błędnej wykładni wymogów dotyczących dowodu rzeczywistego używania znaku, na który powołano się w sprzeciwie w rozumieniu owych przepisów;
- 2) naruszenie art. 15 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009 w związku z art. 42 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ Sąd dokonał błędnej wykładni wymogów dotyczących uznania używania znaku, na który powołano się w sprzeciwie w innej formie niż zarejestrowana za stanowiące rzeczywiste używanie w rozumieniu art. 15 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009;
- 3) naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ Sąd dokonał błędnej wykładni wymogów dotyczących oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.

Główne argumenty można streścić w następujący sposób:

Odnosnie do zarzutu pierwszego, Sąd naruszył prawo stwierdzając, że Izba Odwoławcza prawidłowo uznała trzy niedatowane fotografie wraz z pewnymi fakturami za solidny i obiektywny dowód, wystarczający do udowodnienia rzeczywistego używania znaku, na który powołano się w sprzeciwie, w szczególności w odniesieniu do charakteru używania.

Odnosnie do zarzutu drugiego, Sąd nie wziął pod uwagę wyjątkowego charakteru art. 15 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009, który wymaga – ze względu na pewność i przewidywalność prawa – rygorystycznej i zwięzłej wykładni, oceny wszystkich elementów znaku w formie, w jakiej został zarejestrowany. Sąd naruszył więc prawo potwierdzając stwierdzenie Izby Odwoławczej, że forma, w jakiej znak był używany stanowiła rzeczywiste używanie, ponieważ nie zmieniła odróżniającego charakteru znaku, na który powołano się w sprzeciwie w formie, w jakiej został zarejestrowany, ponieważ Izba Odwoławcza nie wzięła pod uwagę wszystkich elementów znaku, na który powołano się w sprzeciwie.

Odnosnie do zarzutu trzeciego, Sąd dokonał błędnej wykładni art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ – w swojej ocenie stwierdzeń Izby Odwoławczej dotyczących podobieństwa znaków i prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd – nie wziął on odpowiednio pod uwagę, że po pierwsze, w niniejszej sprawie poziom uwagi właściwego kręgu odbiorców jest całkiem wysoki, po drugie, że przeciętny konsument zwykle postrzega znak jako całość i nie dąży do analizowania jego różnych detali, i po trzecie, że wyłącznie w wypadku gdy wszystkie inne składniki znaku są nieistotne, można dokonać oceny podobieństwa znaków jedynie na podstawie elementu dominującego. Gdyby prawidłowo wzięto pod uwagę owe aspekty, nie ustalono by prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.

Ponieważ zaskarżony wyrok jest, zatem niezgodny z przepisami rozporządzenia nr 207/2009, Lidl Stiftung & Co. KG wnosi o jego uchylenie.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 303, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Nacional (Hiszpania) w dniu 2 czerwca 2014 r. – Federación de Servicios Privados del sindicato Comisiones obreras (CC.OO.) przeciwko Tyco Integrated Security S.L. i Tyco Integrated Fire & Security Corporation Servicios S.A.

(Sprawa C-266/14)

(2014/C 282/25)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Audiencia Nacional – Sala de lo Social

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Federación de Servicios Privados del sindicato Comisiones obreras (CC.OO.)

Strona pozwana: Tyco Integrated Security S.L. i Tyco Integrated Fire & Security Corporation Servicios S.A.

Pytania prejudycjalne

Czy art. 2 dyrektywy 2003/88/WE⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że czas poświęcony przez pracownika, który nie ma przydzielonego stałego miejsca pracy, lecz musi codziennie dojeżdżać ze swego miejsca zamieszkania do codziennie innego ośrodka klienta przedsiębiorstwa i wracać do swego miejsca zamieszkania z ośrodka innego, również odmiennego klienta (zgodnie z trasą lub wykazem, który przedsiębiorstwo przekazało mu poprzedniego dnia), znajdujących się zawsze na mniej lub bardziej rozległym obszarze geograficznym, w okolicznościach postępowania głównego wyjaśnionych w uzasadnieniu tego pytania, na dojazd do pracy na początku i na koniec dnia roboczego należy uznać za „czas pracy” zgodnie z definicją tego pojęcia podaną we wskazanym artykule dyrektywy, czy przeciwnie, należy uznać ten czas za „okres odpoczynku”?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. L 299, s. 9).

**Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 14 marca 2014 r. w sprawie T-297/11
Buzzi Unicem SpA przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 30 maja 2014 r. przez Buzzi
Unicem SpA**

(Sprawa C-267/14 P)

(2014/C 282/26)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Buzzi Unicem SpA (przedstawiciele: C. Osti, A. Prastaro i A. Sodano, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Uchylenie zaskarżonego wyroku w całości lub w części i w konsekwencji:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości ze względu na brak lub niewystarczający charakter uzasadnienia i wynikające z tego naruszenie prawa spółki do obrony, a także zasady dobrej administracji;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości ze względu na nadużycie i przekroczenie uprawnień oraz wynikające stąd odwrócenie ciężaru dowodu;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości lub w części ze względu na przekroczenie uprawnień przyznanych Komisji w art. 18, naruszenie zasady proporcjonalności i zasady dobrej administracji, brak kontrydiktoryjności wcześniejszego postępowania, z naruszeniem „Najlepszych praktyk” Komisji;
- uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim obciąża Buzzi Unicem kosztami postępowania w pierwszej instancji;
- obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania, a także postępowania w T-297/11.

Zarzuty i główne argumenty

A. Zarzut pierwszy – Naruszenie prawa, brak lub niewystarczający charakter uzasadnienia dotyczącego zastrzeżeń dotyczących naruszenia prawa do obrony i zasady dobrej administracji

W zarzucie pierwszym Buzzi Unicem twierdzi, że zaskarżony wyrok jest obarczony naruszeniem prawa i brakiem lub niewystarczającym charakterem uzasadnienia, w zakresie, w jakim stwierdza, że ogólne odniesienie do domniemyanych naruszeń zawarte w decyzji o wszczęciu postępowania stanowi wystarczające uzasadnienie żądania udzielenia informacji na podstawie art. 18 ust., ponieważ odpowiada „minimalnemu poziomowi jasności” wymaganemu przez ten przepis w odniesieniu do przedmiotu i celu żądania.